

Arrest

nr. 223 027 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.2. De dienst voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie stelt op 23 augustus 2017 vast dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is.

1.3. Waar op basis van een vergelijkend vingenafdruckenonderzoek blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië op 30 mei 2017, richten de Belgische autoriteiten op 29 augustus 2017 een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Nu binnen de overeenkomstig artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het terugnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 25, tweede lid van deze verordening geacht in te stemmen met het terugnameverzoek. Bij schrijven van 13 september 2017 worden de Italiaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

1.5. Verzoeker wordt op 10 oktober 2017 overgedragen aan Italië.

1.6. Op 28 oktober 2017 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.7. De Belgische autoriteiten richten op 24 november 2017 een nieuw terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten, opnieuw op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III-verordening.

1.8. Daar binnen de overeenkomstig artikel 25, eerste lid van de Dublin III-verordening voorziene termijn geen antwoord werd ontvangen inzake het terugnameverzoek, wordt Italië op grond van artikel 25, tweede lid van deze verordening geacht in te stemmen met het terugnameverzoek. Bij schrijven van 11 december 2017 worden de Italiaanse autoriteiten hiervan in kennis gesteld.

1.9. Verzoeker wordt op 15 januari 2018 overgedragen aan Italië.

1.10. Op 4 februari 2019 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: [M.]

voornaam: [A.]

geboortedatum: [2000]

geboorteplaats:

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: [M.A.] [°2000], [M.A.] [°2000], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2000-1997],

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 04/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord door een ambtenaar van de DVZ en verklaart naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procédure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: aliases: [M.A.] [°2000], [M.A.] [°2000], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2000-1997]

3" Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de DVZ op 04/02/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procédure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: aliases: [M.A.] [°2000], [M.A.] [°2000], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2001], [M.A.] [°2000-1997]

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd gehoord op 04/02/2019 door een ambtenaar van de DVZ en verklaart dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen.

Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid, zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico op schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RW ingesteld worden.

Vasthouding

[...]."

1.11. Verzoeker wordt op 9 februari 2019 in vrijheid gesteld.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de volgende exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op:

"Het blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van twee jaar (bijlage 13sexies) uitgevaardigd op 13 augustus 2017, dat hem op dezelfde dag werd betekend. Het lijkt erop dat geen beroep werd ingesteld tegen deze beslissing, welke dan ook inmiddels definitief is geworden. Het is niet dat deze maatregel werd ingetrokken of geschorst, of nog dat de termijn twee jaar is verstreken.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering een eenvoudige handhavingsmaatregel betreft van het inreisverbod van 13 augustus 2017.

In dit verband doet de verwerende partij, al geeft de beslissing weer "tenuitvoerlegging" niet meer dan het in werking stellen van een andere beslissing, zonder iets toe te voegen, zonder iets te bepalen, die in rechte geen zelfstandig bestaan heeft en niet vatbaar is voor beroep. Dit is in casu het geval.

Het is aan de verzoekende partij om desgevallend de ad hoc procedure aan te vatten, namelijk deze voorzien in artikel 74/12, § 1, van de wet van 15 December 1980 om de opheffing van het inreisverbod aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post van zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland en in dit verband alle relevant middelen te doen gelden

De bestreden beslissing is geen beslissing vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring voor Uw Raad. Bijgevolg is het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk."

2.2. De beslissingen van 13 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod kaderden volledig binnen de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Korte tijd na het nemen van deze beslissingen verzocht verweerder de Italiaanse autoriteiten evenwel om de terugname van verzoeker in het kader van de Dublin III-verordening, en dit omdat verzoeker nog een verzoek om internationale bescherming hangende had in Italië. Verzoeker werd op 10 oktober 2017

overeenkomstig de Dublin III-verordening overgedragen aan Italië. Nadat verzoeker op 28 oktober 2017 opnieuw werd aangetroffen op het Belgische grondgebied, volgde op 15 januari 2018 een nieuwe overdracht van verzoeker aan Italië overeenkomstig de Dublin III-verordening.

Dit alles houdt in dat verweerder na het nemen van de voormelde beslissingen van 13 augustus 2017 tot tweemaal toe een overdrachtsprocedure heeft opgestart, met name een terugnameverzoek heeft gericht aan Italië omwille van een nog hangende procedure om internationale bescherming in dit land, en dus toepassing heeft gemaakt van de Dublin III-verordening, hetgeen is uitgemond in Dublin-terugnameakkoorden.

De Raad heeft reeds gesteld dat een toepassing van de Dublin III-verordening, de terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uitsluit (RvV verenigde kamers 8 maart 2018, nr. 200 933 en 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977). Verzoeker kan onmogelijk tegelijk het voorwerp uitmaken van een toepassing van de Terugkeerrichtlijn en van een toepassing van de Dublin III-verordening.

De vaststelling dringt zich dan ook op dat de voormelde beslissingen van 13 augustus 2017 ingevolge de latere toepassing van de Dublin III-verordening als minstens impliciet doch zeker opgeheven zijn te beschouwen en deze sindsdien geen rechtsgevolgen meer kunnen hebben. Ter terechtzitting brengen de partijen geen argumenten naar voor die deze zienswijze onderuit kunnen halen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan verweerder in geen geval worden gevolgd in zijn betoog als zou de bestreden beslissing een “*eenvoudige handhavingsmaatregel*” zijn van het eerdere inreisverbod van 13 augustus 2017 en om deze reden niet voor vernietiging vatbaar zijn. De bestreden beslissing zelf verwijst ook geenszins naar het opheffen inreisverbod van 13 augustus 2017. De bestreden beslissing houdt voor verzoeker wel degelijk rechtsgevolgen in, waar deze hem in de huidige omstandigheden alsnog de verplichting oplegt het Schengengrondgebied te verlaten.

De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische toelichting bij de geschonden geachte bepalingen en beginselen stelt hij als volgt:

"i. De la décision attaquée

Il se déduit de la décision attaquée que le requérant est détenu sur base de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, lequel permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire lorsque l'étranger demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2.

La décision attaquée, fondée sur l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, autorise donc la partie adverse à procéder à l'expulsion du requérant du territoire de la Belgique.

La décision attaquée prévoit cependant que le frontière vers laquelle le requérant sera expulsé doit encore être déterminée dans une décision ultérieure après que la nationalité du requérant soit vérifiée et que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH soit examiné.

ii. De la violation du principe général de droit audi alteram partem, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs et des principes généraux de bonne administration, en particulier du devoir de minutie

Il convient préalablement de noter que le conseil du requérant n'a pas été informé, et n'est pas parvenu, en de si brefs délais, à avoir accès au dossier administratif.

De la décision attaquée, il ressort que le requérant aurait été interrogé le 04.02.2019 par la police. A cette occasion, le requérant aurait déclaré « vouloir aller au Royaume-Uni ». La décision n'apporte cependant aucune indication complémentaire.

En l'absence d'accès au dossier administratif, le conseil du requérant ne peut donc se baser que sur la décision attaquée et les quelques informations obtenues difficilement auprès du requérant en langue arabe, celui-ci ayant des difficultés à comprendre l'anglais et à s'exprimer dans cette langue.

Questionné par son conseil, le requérant indique ce qui suit :

- Le requérant précise d'abord qu'aucun interprète n'était présent lors de son interrogatoire par la police;
- Le requérant indique que l'interrogatoire était extrêmement expéditif.
- Eprouvant des difficultés pour répondre aux policiers en anglais, et vu l'absence d'interprète lors de son interrogatoire, le requérant est formel sur le fait qu'il ne lui a pas été possible de faire valoir ses observations et de s'exprimer sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine. L'assistance d'un interprète était en effet essentielle pour qu'il puisse être considéré que le requérant a été entendu utilement et effectivement.

En outre, le requérant ayant indiqué être originaire du Soudan et ne pas pouvoir y retourner par peur d'être arrêté et tué, le conseil du requérant s'étonne de ne voir apparaître dans la décision attaquée aucune motivation additionnelle au regard de la situation particulière du requérant, notamment au regard de la région de laquelle il provient, de son ethnie ou de son profil politique. En effet, si l'éloignement de personnes au Soudan peut à nouveau être organisé, il n'en demeure pas moins que, compte tenu de la situation très problématique des droits de l'homme qui prévaut encore actuellement dans ce pays, il est évident qu'un tel éloignement ne peut être organisé que pour autant qu'un examen approfondi montre qu'il n'y a pas de risque au sens de l'article 3 de la CEDH [Rapport du CGRA, 8 février 2018, « Le respect du principe de non-refoulement dans l'organisation des retours de personnes vers le Soudan » disponible à l'adresse suivante :

https://www.cgra.be/sites/default/files/enquete_sur_le_risque_de_retour_vers_le_soudan_2018.pdf.

Il ressort de nombreux rapports récents des droits de l'homme (Voy. pièce 3 pour quelques extraits de rapports pertinents) que si les Soudanais ne courent pas de manière généralisée un risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH du seul fait d'un retour forcé dans leur pays d'origine, certains d'entre eux courent un risque sérieux de subir de graves atteintes aux droits de l'homme en cas de retour dans ce pays, soit en raison de la région (zone de conflit) d'où ils sont originaires, soit en raison de leur profil ethnique ou politique. Le conseil du requérant s'étonne en particulier de ne trouver aucune référence, dans la décision attaquée, sur la région de laquelle est originaire le requérant. En effet, le premier élément d'information obtenu auprès du requérant par son conseil est qu'il se dit être originaire du Darfour, zone de conflit considérée par un nombre important de rapports indépendants d'organisation des droits de l'homme, comme une région où les violations du droit international humanitaire et du droit international relatif aux droits de l'homme sont répandues [Amnesty International, rapport annuel 2017/2018, Soudan, disponible à l'adresse suivante :

<https://www.amnesty.org/download/Documents/POL1067002018FRENCH.PDF>] et où les personnes courent des risques sérieux de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de retour [COI Focus du CGRA, 6 février 2018, « Soudan - Risque en cas de retour », disponible à l'adresse suivante : https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_soudan_risque_en_cas_de_retour_3.pdf].

Le requérant a-t-il été interrogé sur cet élément lors de son interrogatoire par la police ? L'a-t-on également interrogé sur son profil ethnique et politique ? Ces éléments devraient pouvoir être précisés dans le dossier administratif. La décision attaquée laisse en tout cas supposer que le requérant n'a pas pu indiquer qu'il venait de cette zone de conflit ou qu'il avait un profil ethnique ou politique à risque. Si cet élément se confirme à la lecture du dossier administratif, il convient de considérer que la partie adverse n'a pas recolté tous les renseignements nécessaires à la prise de décision afin de pouvoir adopter la décision attaquée en pleine connaissance de cause, en violation de son devoir de minutie et de l'article 3 de la CEDH en son volet procédural.

Si les éléments susmentionnés sont confirmés par le dossier administratif, il convient de conclure que la partie adverse a donc violé :

- D'abord, le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée ;
- Ensuite, son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de récolter de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;
- Enfin, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante. La motivation de la décision querellée est ainsi inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce.

iii. De la violation de l'article 3 de la CEDH en ce que l'examen approfondi du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi de la requérante dans son pays d'origine n'a pas été effectué préalablement à l'adoption de la mesure d'éloignement

a) *Une jurisprudence constante*

Il est de jurisprudence constante, notamment compte tenu du fait que l'article 3 de la CEDH prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980, que l'autorité administrative est tenue de procéder à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, avant d'adopter une mesure d'éloignement, telle la décision querellée.

C'est donc bien au moment de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire attaqué que la partie adverse était tenue de vérifier que la mesure d'éloignement était conforme aux normes de droit international auxquelles la Belgique est liée, tel l'article 3 de la CEDH, comme cela ressort de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, lequel prévoit en effet la possibilité d'adopter une ordre de quitter le territoire "sans préjudice de dispositions plus favorables contenues dans un traité international".

Cette jurisprudence ressort notamment d'un arrêt de la Cour de cassation du 31 janvier 2018 selon lequel « il appartenait au demandeur de faire préalablement les vérifications nécessaires, notamment au regard de l'article 3 de la Convention » [Ccas, 31 janvier 2018, P. 18.0035.F] ainsi que d'un arrêt du Conseil d'Etat qui avait déjà également sanctionné cette pratique dans un arrêt du 28 septembre 2017, lequel prévoit ce qui suit :

"Un ordre de quitter le territoire est une décision d'éloignement, visée à l'article 1er, 6°, de la loi du 15 décembre 1980, qui constate l'illégalité du séjour d'un étranger et qui lui impose une obligation de retour. L'étranger doit respecter l'obligation de retour et est donc appelé à exécuter l'ordre sans que la partie adverse ne prenne une autre décision et ne porte une nouvelle appréciation.

C'est donc, lors de la prise d'un ordre de quitter le territoire, que la partie adverse doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte les normes de droit international liant la Belgique, notamment l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Afin d'assurer une interprétation de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 qui soit conciliable avec les normes précitées de droit international, il y a lieu de considérer que cette disposition n'impose pas à la partie adverse d'adopter un ordre de quitter le territoire si son exécution est susceptible de méconnaître ces normes.

La circonstance qu'en cas d'irrespect de l'ordre de quitter le territoire, la partie adverse puisse adopter des mesures de contrainte pour procéder à l'éloignement de l'étranger au sens de l'article 1er, 7°, de la loi du 15 décembre 1980, soit à son transfert physique hors du territoire, et puisse s'assurer, à ce moment, que cet éloignement respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, n'implique pas au 'elle ne doive pas veiller, dès la prise de l'ordre de quitter le territoire, à ce que son exécution ne méconnaisse pas l'article 3 précité.

En effet, il ne peut pas être préjugé que l'étranger ne respectera pas l'ordre de quitter le territoire. En conséquence, la partie adverse ne peut pas s'abstenir de veiller à ce que l'exécution de cet ordre respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, sous prétexte qu'elle pourrait opérer une telle vérification lors de la prise de mesures de contrainte destinées à l'éloignement de l'étranger en cas d'inexécution de l'ordre de quitter le territoire. En décidant, en substance, que la partie adverse ne devait pas veiller au respect de l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales lors de l'adoption de l'ordre de quitter le territoire, l'arrêt attaqué a donc méconnu l'article 3 précité ainsi que l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980.

Étant donné qu'il ressort de ce qui précède que la partie adverse doit s'assurer, dès la prise d'un ordre de quitter le territoire et donc avant l'adoption d'éventuelles mesures de contrainte, que son exécution respecte l'article 3 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme, il est dénué d'intérêt de déterminer si, en l'espèce, la mesure de maintien en un lieu déterminé avait disparu de l'ordonnancement juridique suite à la libération du requérant ou si seule son exécution avait été suspendue temporairement. Eu égard à ce qui précède, la première branche est fondée. [...]"[Conseil d'Etat, arrêt n° 239.259 du 28 septembre 2017]

Cette jurisprudence a également été confirmée par Votre Conseil, notamment dans un arrêt du 22 mars 2018, duquel il ressort ce qui suit :

"De Raad stelt vast dat in de bestreden akte t t tweemaal toe letterlijk kan worden gelezen: "Een grondiger onderzoek van artikel 3 en 8 EVRM zal plaatsvinden in het gesloten centrum, waarna een nieuwe beslissing genomen zal worden ". De gemachtigde geeft in de bestreden akte derhalve zelf uitdrukkelijk toe dat er nos geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De Raad kan dan ook niet anders dan verzoeker volgen in zijn betoog dat de artikelen 3 en 8 van het EVRM werden geschonden door het gebrek aan een grondig onderzoek in dit verband. Het verweer in de nota kan hieraan geen afbreuk doen. Waar de verweerder argumenteert op grond van een verhoor op 19 maart 2018, merkt de Raad op dat dit verhoor werd afgenomen drie dagen nadat de bestreden beslissingen werden getroffen. Voor zover uit dit loutere 'verhoor ' al een daadwerkelijk onderzoek van de verklaringen van de verzoeker zou kunnen blijken, kan deze handelswijze de reeds drie dagen eerder genomen verwijderingsmaatregel echter niet wettigen. Ook de argumentatie hieromtrent in de

nota met opmerkingen komt neer op een loutere a posteriori gegeven motivering, die echter niet wegneemt dat de bestreden beslissingen werden genomen zonder dat op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar verzoekers recht op bescherming in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Een zorgvuldig onderzoek moet uiteraard gevoerd worden voorafgaand aan de beslissing om de verzoeker met dwang terug te leiden naar zijn land van herkomst. De middelen zijn dan ook op het eerste zicht gegrond en dus ernstig voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 3 en 8 EVRM. [...] [RVV, arrest nr. 201 546 van 22 maart 2018.]

Cette jurisprudence a encore très récemment été confirmée par Votre Conseil dans un arrêt du 5 septembre 2018 [RVV, arrest nr. 208 785 van 5 september 2018.], lequel a à nouveau souligné, d'une part, la nécessité de procéder à un examen rigoureux du risque de violation de l'article 3 de la CEDH avant l'adoption d'un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue de l'éloignement, lequel constitue un acte exécutoire ne nécessitant aucune mesure additionnelle pour procéder à une expulsion effective, et d'autre part, le caractère insuffisant d'une motivation consistant à se référer à l'intention d'adopter une mesure ultérieure après la détermination de la nationalité de l'étranger et de l'examen du risque de violation de l'article 3 de la CEDH.

En outre, sur le plan de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, il ne saurait être admis que l'administration puisse adopter une décision insuffisamment motivée qui serait ultérieurement remotivée dans une décision future. L'administration ne saurait en effet se référer à une motivation future, inexistante au moment de l'adoption de l'acte, comme le confirme la jurisprudence du Conseil d'Etat, notamment en ces termes :

"Qu'il s'ensuit qu'une motivation par référence n'est admissible que si le destinataire de l'acte a connaissance du document auquel il est renvoyé au plus tard au moment où il découvre l'acte qui lui est notifié: que la simple indication du document de référence ne suffit donc pas puisqu'elle n'indique que l'existence de celui-ci et ne fournit aucune indication sur son contenu. [...]" [Conseil d'Etat, arrêt n° 157.106 du 29 mars 2006]

b) De l'application de cette jurisprudence constante dans le cas d'espèce

En l'espèce, la décision attaquée ne conclut nulle part à l'absence de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant dans son pays d'origine. La partie adverse reconnaît elle-même que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH n'a pas encore été analysé au moment de l'adoption de la décision attaquée puisqu'elle indique :

« Betrokkene is niet in het bezit van documenten, bijgevolg dient zijn nationaliteit bepaald te worden. De grens waarnaar betrokkene zal worden teruggeleid zal worden bepaald in een beslissing tot vaststelling van de grens, nadat de nationaliteit vaststaat en het risico onschendings van artikel 3 EVRM werd onderzocht. Tegen deze beslissing kan een schorsend beroep bij de RVV ingesteld worden [...] ».

La partie adverse n'ayant pu déterminer avec certitude le pays d'origine du requérant au moment de l'adoption de la décision attaquée, elle admet elle-même ne pas avoir procédé à un examen suffisamment rigoureux sur le plan de l'article 3 de la CEDH, le pays vers lequel elle envisage d'éloigner le requérant sur base de l'ordre de quitter le territoire querellé n'ayant semble-t-il pas encore été identifié.

En ne procédant pas à un examen aussi rigoureux que possible du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine avant d'adopter la décision querellée, la partie adverse contrevient à ladite disposition.

iv. De la violation de l'article 3 de la CEDH en l'absence d'examen approfondi du risque de traitements inhumains et dégradants en cas de renvoi dans le pays d'origine et de prise en compte des circonstances pertinentes de la cause dont la partie adverse avait ou devait pourtant nécessairement avoir connaissance

Selon la jurisprudence constante de la Cour européenne des droits de l'homme, il incombe aux personnes qui allèguent que leur expulsion emporterait violation de l'article 3 de produire, dans toute la mesure du possible, des pièces et informations permettant aux autorités d'apprécier le risque allégué [CEDH, *Said c. Pays-Bas*, 2005, § 49]. Cependant, la Cour reconnaît qu'il peut s'avérer difficile, voire parfois impossible, pour la personne concernée de produire des preuves à bref délai. Il est donc important de rappeler que l'absence de preuves documentaires directes ne peut être déterminante en soi [CEDH, *Said c. Pays-Bas*, 2005, § 49].

De plus, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion [...] » [CEDH, *F.G. c. Suède*, 2016, § 115]. « L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée [...] » [CEDH, *J.K. et autres c. Suède* (GC), 2016, § 87].

Or, il apparaît que la partie adverse n'a pas tenu compte des circonstances pertinentes de la cause, telles que développées dans les paragraphes suivants, dont elle avait, devait ou aurait pourtant

nécessairement dû avoir connaissance, et qui ressortent avec abondance de rapports récents d'associations internationales indépendantes, en ce que ces éléments, s'ils avaient été pris en considération, auraient permis de conclure au risque de traitements contraires à l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine. Le pays d'origine du requérant, le Soudan, est en effet tristement notoire pour les violations flagrantes des droits de l'homme qui y sont perpétrées. La gravité de la situation actuelle dans ce pays est recensée dans de nombreux rapports récents, dont quelques extraits pertinents ont été rassemblés en pièce 3 de la présente requête. De ces rapports - qui ne sont que quelques-uns parmi de nombreux autres - il ressort que la situation des droits de l'homme est très problématique au Soudan.

En particulier, compte tenu de la situation du requérant, qui se dit être originaire du Darfour, il est à noter ce qui suit :

- La situation sécuritaire et humanitaire est demeurée préoccupante voire catastrophique au Darfour et dans les États du Nil Bleu et du Kordofan du Sud, où les violations du droit international humanitaire et du droit international relatif aux droits humains sont répandues ;
- L'évaluation du risque en cas de retour ou d'éloignement vers le Soudan doit être effectuée avec toute la prudence nécessaire, et après un examen approfondi, compte tenu de la situation problématique des droits de l'homme dans ce pays ;
- Amnesty International considère que les Soudanais qui viennent de zones de conflit, comme la région du Darfour et les États du Kordofan du Sud et du Nil Bleu, ne sauraient être renvoyés au Soudan car ils y courent un risque sérieux de subir des atteintes aux droits de l'homme ;
- Les services de sécurité soudanais font subir plus souvent à des détenus originaires des zones de conflit des humiliations et des mauvais traitements à caractère raciste, y compris des tortures ;
- Plusieurs sources affirment que les Soudanais originaires de zones de conflit, comme le Darfour, le Kordofan du Sud et le Nil bleu, courent de graves risques en cas de retour ;
- Un certain nombre de témoignages fournis par des Soudanais rapatriés depuis des pays européens ont fait état d'arrestations, de détention, de mauvais traitements et, dans certains cas, de tortures ;
- Dans certains cas cités par des sources non gouvernementales, des Soudanais rapatriés ont été tués ;
- Pour de nombreuses personnes originaires du Soudan, en particulier les personnes ayant un profil ethnique ou politique particulier, ou encore les personnes originaires d'une région en proie à un conflit armé telle le Darfour, il existe une crainte fondée de persécution ou un risque réel de subir des atteintes graves [Rapport du CGRA, 8 février 2018, « Le respect du principe de non-refoulement dans l'organisation des retours de personnes vers le Soudan »].

Sous réserve de vérification du dossier administratif, il semble que plusieurs éléments essentiels n'ont pas été pris en considération par la partie adverse avant l'adoption de la décision attaquée. Il semble en effet que ni la région de laquelle le requérant est originaire (le Darfour), ni le profil à risque éventuel politique ou ethnique du requérant n'a été pris en considération, alors que la partie adverse avait connaissance, au moment de l'adoption de l'acte attaqué, qu'il s'agissait d'éléments devant nécessairement être examinés et pris en considération avant que ne puisse être adoptée la décision d'éloignement attaquée qui implique que le requérant peut être renvoyé dans son pays d'origine alors qu'il y court un risque réel de subir des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH.

Compte tenu de ce qui précède, il y a lieu de considérer que :

- La situation générale des droits de l'homme qui prévaut au Soudan, et plus particulièrement au Darfour, telle que confirmée dans les rapports indépendants des droits de l'homme précités, permettent de considérer qu'il existe des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion vers le Soudan, pays vers lequel la partie adverse entend renvoyer le requérant à la lecture de la décision attaquée. Par conséquent, la décision querellée, en ce qu'elle permet un tel renvoi, en ce qu'elle ne tient compte ni des circonstances pertinentes de la cause ni de la situation générale qui prévaut dans ce pays, et plus particulièrement dans cette région, dont elle avait pourtant nécessairement connaissance, viole l'article 3 de la CEDH.
- La partie adverse, en concluant à la non violation de l'article 3 de la CEDH en se fondant sur un interrogatoire de police où le requérant ne semble pas avoir été interrogé de manière utile et effective sur ses craintes en cas de retour dans son pays d'origine, viole le principe général de droit audi alteram partem, dès lors que le requérant n'a pas été en mesure de faire valoir ses observations de manière utile et effective avant l'adoption de la décision querellée. Conformément à la jurisprudence du Conseil d'Etat, la violation de ce principe entraîne l'illégalité de la décision attaquée, dès lors que cette irrégularité a pu avoir une incidence sur le sens de ladite décision [C.E., n° 236.329 du 28.10.2016] ;
- Ce faisant, la partie adverse a également violé son devoir de minutie, dès lors qu'elle a omis de recueillir de manière effective tous les renseignements nécessaires à la prise de décision, n'a pas raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce et n'a donc pas adopté sa décision en pleine connaissance de cause ;

- La décision attaquée viole enfin également les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que la motivation relative au risque de violation de l'article 3 de la CEDH est tout à fait insuffisante. La motivation de la décision querellée est donc inadéquate et ne permet pas de vérifier que la décision a été précédée d'un examen effectif des circonstances de l'espèce."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt :

"1. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden. [R.v.S. nr. 236.621 d.d. 30 november 2016] Het middel is eveneens onontvankelijk wat betreft de opgeworpen schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, mits de verzoekende partij niet aangeeft op welk beginsel van behoorlijk bestuur zij zich beroept. Inderdaad, het beginsel van behoorlijk bestuur heeft geen precieze inhoud, en kan niet, tenzij gespecificeerd, de vernietiging van een bestuurlijke beslissing gronden. [C.E.188.251 du 27 novembre 2008 ; C.C.E. n° 173.720, 31 août 2016 ; C.C.E. n° 124.981, 28 mai 2014.]

2. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten. [R.v.V. 10 april 2008, nr. 9.727]

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen. [R.v.V. 22 september 2008, nr. 16.177]

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op basis van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 is een politiemaatregel met dewelke de administratieve overheid enkel vaststelt dat een door deze bepaling bedoelde situatie zich voordoet en zij hier de rechtebepaalde gevolgen uit trekt. Het vormt geenszins een beslissing over enig recht op verblijf, met gevolg dat de vaststelling van een van de situaties beoogd in artikel vermeld 7 volstaat om de beslissing geldig te motiveren in feite en in rechte zonder dat de overheid gehouden is bijkomende motieven toe te voegen aan deze vaststelling. [CCE, 39.381, 25 février 2010 ; C.C.E., 31 mars 2009, n° 25.461 ; CCE, 50.378, 28 octobre 2010 ; CCE, 149.247, 8 juillet 2015] Verwerende partij heeft dus geenszins haar motiveringsplicht geschonden in onderhavig geval. [CCE, 39.381, 25 février 2010 ; CCE, 149.247, 8 juillet 2015]

Bovendien moet worden vastgesteld dat de betwiste handeling gerechtvaardigd is volgens artikel 3 van het EVRM. Inderdaad, de verwerende partij werpt op dat de aanvrager geen documenten heeft en dat zijn nationaliteit niet werd bepaald. Ook geeft ze in haar beslissing aan dat de grens waarnaar de verzoekende partij wordt teruggeleid zal worden bepaald in een nieuwe beslissing, vatbaar voor beroep voor Uw Raad, wanneer de nationaliteit van de aanvrager wordt vastgesteld en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM werd onderzocht.

3. Artikel 7, eerste alinea, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven"

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980.

Verzoekende partij betwist geenszins dat zij illegaal op Belgisch grondgebied verblijft.

4. De grief inzake de schending van het recht om gehoord te worden faalt in feite. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verhoor door de politiediensten op 5 februari 2019 voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij heeft de gelegenheid gehad te verklaren geen familie in België of een minderjarig kind te hebben, noch medische problemen. Verzoekende partij heeft dus de gelegenheid gehad de elementen aan te brengen die zij relevant achtte voordat de beslissing werd genomen. Er kan niet geacht worden dat de verwerende partij het recht te worden gehoord heeft geschonden. Dit principe vereist nergens de aanwezigheid van een tolk indien wordt aangetoond dat de verzoekende partij de taal van het verhoor begrijpt. In dit geval werd het verhoor gehouden in het Engels en de verzoekende partij voerde aan dat zij sinds 3 weken in België was, ze naar het Verenigd Koninkrijk wenst te gaan, ze niet wil terugkeren naar haar land van herkomst vanwege politieke problemen in Soedan, ze een zere keel had en geen duurzame relatie heeft in België.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij gehaast werd gehoord en de taal waarin ze werd ondervraagd niet beheerst.

5. Voor wat de schending van het artikel 3 van het EVRM betreft, moet verwerende partij allereerst vaststellen dat het administratief dossier niet met volledige zekerheid toelaat om de nationaliteit van verzoekende partij te bepalen. Het is niet zeker dat zij effectief de Soedanese nationaliteit heeft (zoals ze zelf verklaart). Verzoekende partij beschikt niet over enig document dat haar identiteit zou kunnen doen vaststellen door een bevoegde ambassade.

Het feit dat verwerende partij in haar bevel om het grondgebied te verlaten, heeft opgenomen "Nationaliteit: Soudan" volstaat niet om aan te nemen dat nationaliteit van verzoekende partij niet betwist zou zijn. In de bestreden beslissing wordt immers opgenomen dat het hier een persoon betreft "die verklaart te heten". Dit toont aan dat de in de bestreden beslissing vervatte informatie volgt uit de verklaringen vanwege verzoekende partij en dat deze gegevens nog niet het voorwerp hebben uitgemaakt van nazicht door enige bevoegde overheid.

Daarnaast herinnert verwerende partij dat de artikelen 27 en 28 van de wet van 15 december 1980 de bepaling van het land van terugleiding vereist. Maar deze bepaling is afhankelijk van het onderzoek van de situatie van de vreemdeling ten aanzien van dit land, documenten in het bezit van de vreemdeling enz. Evenwel, op de dag van het nemen van de bestreden beslissing, was het materieel onmogelijk om dit te bepalen. Bovendien wijst verwerende partij erop dat hoewel verzoekende partij zich van Soedanese nationaliteit verklaart, zij geen enkel element aanbrengt, noch tijdens de ondervraging, noch bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dat een begin van bewijs kan vormen van deze nationaliteit.

6. Verwerende partij wijst erop dat de verwijderingsmaatregel van het grondgebied die zij genomen heeft ten aanzien van verzoekende partij niet voor effect heeft de betrokkene naar zijn land van herkomst terug te sturen en nergens de vermelding bevat maar enkel aangeeft dat de betrokkene « est enjoint de quitter le territoire du Royaume » [C.E., n°213.233 du 12 mai 2011 ; CCE, 127.819 du 4 août 2014]. Dit is het eerste doel van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij bevestigt dat het bepalen van de land van terugleiding secundair is en op een later tijdstip kan plaatsvinden.

Bij verzoekschrift geeft verzoekende partij een draagwijdte aan het bevel om het grondgebied te verlaten die het niet heeft.

7. Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen grondig onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM te hebben gevoerd voor het nemen van de bestreden beslissing.

In de eerste plaats dient verwerende partij hierbij vast te stellen dat verzoekende partij geen verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op Belgisch grondgebied. Nochtans had zij haar vrees bij terugkeer naar het land van oorsprong in deze zin kunnen doen gelden tijdens de loop van een dergelijke procedure.

Echter in een arrest gewezen op 05.10.2017 door Uw Raad werd reeds een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen en dit net omdat de vreemdeling geweigerd had asiel aan te vragen. De Raad oordeelde terecht dat een dergelijke houding:

«niet [doet] blijken van een reële vrees om te worden onderworpen aan foltering» [RVV 5 oktober 2017, n° 193.199].

Verwerende partij herinnert dat het perfect mogelijk is voor verzoekende partij om in België een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Dergelijke procedure zal haar in staat stellen haar vrees in geval van terugkeer naar het land van herkomst te kennen te geven aan de bevoegde instanties, haar identiteit na te gaan, en het bestaan van onmenselijke of vernederende behandeling bij eventuele terugzending naar haar land van herkomst te doen evalueren.

8. Bovendien heeft verwerende partij in dit concrete geval een onderzoek gevoerd in het kader van artikel 3 van het EVRM op basis van de informatie waarover zij beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij kon dan ook vaststellen dat de nationaliteit van verzoekende partij nog niet vaststond en dat een onderzoek naar artikel 3 EVRM zal tussenkomen alvorens een beslissing genomen zal worden waarbij de grens bepaald wordt waar verzoekende partij naartoe geleid zal worden.

Verwerende partij merkt op dat een meer diepgravend onderzoek in het licht van het artikel 3 van het EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing buitengewoon moeilijk zou zijn vermits verzoekende partij minstens tot dan, geen vrees uitte voor een eventuele terugkeer naar het land van oorsprong en evenmin een asielaanvraag indiende en dat haar nationaliteit niet vastgesteld kon worden.

Conform de onderrichtingen van het arrest van het Hof van Cassatie, heeft verwerende partij zich verzekerd van een gebrek aan schending van het artikel 3 van het EVRM op het moment van het nemen van de bestreden beslissing waarbij zij bovendien voorzien heeft dat een andere beslissing genomen zal worden waartegen eveneens een beroep ingesteld kan worden bij Uw Raad. Deze bijkomende beslissing zal dan rekening houden met de nationaliteit van verzoekende partij die alsdan

bepaald zal zijn en het land waarnaar zij verwijderd zal worden bepaald werd en nadat in het licht van deze elementen een risico op schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht werd.

Deze manier van werken houdt er rekening mee dat een terugleiding naar de grens een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zou kunnen brengen omwille van redenen die eventueel anders zijn dan degene die betrekking hadden op het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers op het moment waarop tot het bevel om het grondgebied te verlaten besloten werd, was het onmogelijk om met zekerheid te bepalen naar welke grens verzoekende partij terug geleid zou worden. Dan wel omdat de beweringen van verzoekende partij onjuist zijn, omdat de omstandigheden in het land van herkomst dienen te worden nagegaan of omdat er eventueel een andere lidstaat de overname van betrokkene zou aanvaarden, enz.

Verwerende partij verwijst op dit vlak evenzeer naar de kritische bewoordingen van het arrest 200.722 d.d. 5 maart 2018 van Uw Raad in dit verband.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof er in haar arrest van 11 juni 2015 aan herinnerd dat op het moment dat een bevel om het grondgebied te verlaten genomen wordt, de minister of zijn afgevaardigde nog niet dient te beoordelen of het artikel 3 van het EVRM geëerbiedigd wordt en dat slechts bij de uitvoering van de verwijderingsmaatregel nagegaan dient te worden of artikel 3 van het EVRM nageleefd wordt. [GwH, nr. 89/2015 d.d. 11 juni 2015, overweging B.5.1.]

In dezelfde zin stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in haar rechtspraak geen moment voorop waarop een onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM gevoerd dient te worden in zoverre het maar gebeurt alvorens de verwijdering van de vreemdeling naar het land waar hij mogelijks onderworpen wordt aan een behandeling die tegenstrijdig is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. [Zie met name: EHRM, Paposhvili c. België, n° 41738/10 d.d. 13 december 2016, cfr voornamelijk § 173, § 188]

Het onderzoek ten aanzien van artikel 3 van het EVRM dient dan ook gevoerd te worden voor de daadwerkelijke uitvoering van de verwijderingsmaatregel (en dus de overdracht naar het land van bestemming) wat in casu ook het geval zijn zoals de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk aangeeft.

Het onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook voorbarig.

9. Uiterst ondergeschikt herinnert verwerende partij er aan dat artikel 3 van het EVRM stelt dat niemand mag onderworpen worden aan foltering of vernederende of onmenselijke handelingen ongeacht de omstandigheden of handelingen van het slachtoffer. Deze bepaling is inderdaad een basiswaarde van iedere democratische samenleving. [Vaststaande rechtspraak. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder EHRM) heeft geoordeeld dat een verwijdering van een vreemdeling een probleem kan uitmaken in deze zin wanneer er ernstige reden bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling in het land van bestemming een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM oploopt. In dat geval is een verwijdering naar een dergelijk land strijdig met de voormelde bepaling. [EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75, en de andere arresten naar waar verwezen wordt EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije. § 66]

Om na te gaan of er inderdaad ernstige redenen bestaan of om aan te nemen dat verzoekende partij een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM oploopt, dienen de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van een land waar de persoon illegaal verblijft naar het land van bestemming te worden nagegaan en dit rekening houdend met de algemene situatie in het land van bestemming en de omstandigheden eigen aan de vreemdeling. [EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78 : EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 ; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen /Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine] Voor wat het onderzoek naar de omstandigheden betreft, heeft het EHRM geoordeeld dat het opgeworpen risico een individualiseerbaar karakter dient te hebben en bijgevolg voldoende concreet en waarschijnlijk dient te zijn [EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine].

Het komt bijgevolg toe aan de persoon toe die een dergelijke schending opwerpt om aan te tonen dat dit risico daadwerkelijk aanwezig is. Dit risico kan niet vermoed worden. [EHRM AA. t. Frankrijk, n°180391/11 dd. 15 januari 2015, §§ 58-59 EHRM A.F. t. Frankrijk, n° 80086/13 dd. 15 januari 2015, §§ 51-53]

Het EHRM heeft recent verenigd in de Grote Kamer gepreciseerd dat: [EHRM Paposhvili c. België, nr. 41738/10 van 13 december 2016, §§ 186-188]

« 186. Dans le cadre de celles-ci, il appartient aux requérants de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure litigieuse était mise à exécution, ils seraient exposés à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (Saadi, précité, § 129, et F.G. c. Suède, précité, § 120). Dans ce contexte, il y a lieu de rappeler qu'une part de spéculation est inhérente à la fonction préventive de l'article 3 et qu'il ne s'agit pas d'exiger des intéressés qu'ils apportent une preuve certaine de leurs affirmations qu'ils seront exposés à des

traitements prohibés (voir, notamment, *Trabelsi c. Belgique*, no 140/10, § 130, CEDH 2014 (extraits)). (ernstige motieven en een reële risico dient aangetoond te worden eigen samenvatting).

187. Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe aux autorités de l'État de renvoi, dans le cadre des procédures internes, de dissiper les doutes éventuels à leur sujet (voir *Saadi*, précité, § 129, et *F.G. c. Suède*, précité, § 120). L'évaluation du risque allégué doit faire l'objet d'un contrôle rigoureux (*Saadi*, précité, § 128, *Sufi et Elmi c. Royaume-Uni*, nos 8319/07 et 11449/07, § 214, 28 juin 2011, *Hirsi Jamaa et autres*, précité, § 116, et *Tarakhel*, précité, § 104) à l'occasion duquel les autorités de l'État de renvoi doivent envisager les conséquences prévisibles du renvoi sur l'intéressé dans l'État de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (*Vilvarajah et autres*, précité, § 108, *El-Masri*, précité, § 213, et *Tarakhel*, précité, § 105). L'évaluation du risque tel que défini ci-dessus (paragraphes 183-184) implique donc d'avoir égard à des sources générales telles que les rapports de l'Organisation mondiale de la santé ou les rapports d'organisations non gouvernementales réputées, ainsi qu'aux attestations médicales établies au sujet de la personne malade. »

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat het aan de vreemdeling toekomt die zich beroept op een schending van artikel 3 van het EVRM, er het bewijs van voor te brengen, zelfs summier, dat een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst bestaat vanwege de algemene situatie in het land van oorsprong en de omstandigheden eigen aan zijn zaak. Dat is niet het geval in casu.

10. Het beroep is ongegrond."

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In deze heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine).

Het EHRM heeft ook al gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 juncto artikel 13 van het EVRM het land van bestemming duidelijk dient te zijn. Zo stelt het EHRM in de zaak nr. 43875/09 van 15 april 2014 *"Asalya t. Turkije"* waar het vaststelt in § 113 dat het administratief rechtcollege van Ankara geen rekening heeft gehouden met het persoonlijk risico voor de verzoeker: *"the court believes that this deficiency is due, at least to some extent, to the fact that neither the original deportation order nor any subsequent submissions by the Ministry to the domestic courts specified where exactly the applicant would be deported to. Such ambiguity is unacceptable, not only*

because it exacerbated the applicant's already precarious position, but also because it inevitably hampered any meaningful examination of the risks involved in his deportation, thus rendering the protection afforded under Article 13 illusory." (eigen vertaling: "het Hof gelooft dat dit gebrek, minstens tot op zekere hoogte, ligt aan het feit dat noch de originele verwijderingsbeslissing noch enige volgende suggestie van het Ministerie aan de nationale hoven verduidelijkt waar exact de verzoeker naar zou worden verwijderd. Zulke ambiguïteit is niet accepteerbaar, niet enkel omdat het de reeds kwetsbare positie van verzoeker verergert, maar ook omdat het onvermijdelijk een zinnig onderzoek naar de risico's die vervat liggen in de verwijdering verhinderde, en op die wijze de bescherming geboden onder artikel 13 illusoir maakt.")

3.3.2. Het wordt niet betwist dat verweerder in casu op een bepaald moment in de besluitvormings-procedure een onderzoek moet voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De partijen zijn het echter niet eens over het moment waarop dat dient te gebeuren. Terwijl verzoeker van oordeel is dat het onderzoek moet gebeuren voorafgaand aan het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten, is verweerder luidens de bestreden beslissing van oordeel dat dit pas kan nadat de nationaliteit van verzoeker vaststaat en de grens waarnaar hij zal worden teruggeleid, kan worden bepaald. Tegen deze zogenaamde "*beslissing tot vaststelling van de grens*" kan volgens de bestreden beslissing een schorsend beroep bij de Raad worden ingesteld. In zijn nota met opmerkingen benadrukt verweerder dat verzoeker op basis van de thans bestreden beslissing niet zal worden teruggeleid naar Soedan. Hij betoogt dat het bepalen van het land van terugleiding secundair is en op een later tijdstip kan plaatsvinden, samen met het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM. Tegen deze beslissing, zo benadrukt verweerder, zal verzoeker opnieuw een beroep kunnen instellen bij de Raad.

Uit de definitie van artikel 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst ofwel een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overname-overeenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, wijst er in de aanhef verder op dat deze bepaling toepassing vindt '*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*'.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker worden bijgetreden waar hij betoogt dat reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moet gebeuren.

De stelling van verweerder dat het volstaat een onderzoek te doen naar artikel 3 van het EVRM op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van een beslissing, strookt niet met de duidelijke termen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Verweerder kan ook niet voorhouden met dit onderzoek te kunnen wachten tot in een volgende beslissing de daadwerkelijke grens is bepaald naar waar verzoeker zal worden teruggeleid.

Dit standpunt wordt bevestigd door de Raad van State die op 29 mei 2018 in de arresten 241.623 en 241.625 duidelijk het volgende uiteenzette:

"Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het grondgebied te verlaten, [...], uit te voeren zonder dat de verzoekende partij [in casu de gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

De verzoekende partij moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet dus reeds worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dus voorafgaand aan het nemen van eventuele dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering (RvS 28 september 2017, nr. 239.259 en RvS 8 februari 2018, nr. 240.691). In casu stelt de Raad vast dat voor verzoeker een terugkeerverplichting geldt zonder dat enige termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven.

In dit verband benadrukt de Raad dat de vaststelling dat een beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, niet kan worden rechtgezet door een navolgende beslissing.

Een motivering die verwijst naar de intentie om later een nieuwe beslissing te treffen, kan, daargelaten proceseconomische overwegingen, overigens niet verhinderen dat de thans bestreden beslissing zonder verdere maatregelen uitvoerbaar is daar verzoeker wordt geacht onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu moet daarenboven worden opgemerkt dat op datum van de terechtzitting nog steeds geen sprake was van een navolgende beslissing waarin het vereiste onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd doorgevoerd.

Waar verweerder in de nota de repliek stoelt op het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 89/2015 van 11 juni 2015 en op het arrest Paposhvili van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 13 december 2016, stelt de Raad vast dat deze uitspraken eveneens werden aangehaald in de cassatie-

beroepen die hebben geleid tot de arresten nrs. 241.623 en 241.625, die hierboven worden geciteerd. Uit deze arresten blijkt dat de Raad van State zich onder meer juist steunt op het bepaalde in het arrest Paposhvili om tot de conclusie te komen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest Paposhvili blijkt immers dat het verweer van de Belgische staat dat de medische situatie van die betrokken verzoeker eerder moest worden onderzocht op het moment van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel dan op het ogenblik van het nemen van deze verwijderingsmaatregel, werd weggewuifd door het EHRM.

Wat betreft het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat het zich met betrekking tot het ogenblik van de toetsing van artikel 3 van het EVRM enkel heeft gebaseerd op hetgeen werd vermeld in de betrokken memorie van toelichting, met name *“Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten”* zonder dat uit de memorie van toelichting noch uit het arrest van het Grondwettelijk Hof blijkt dat deze uitlegging steunt op of grondslag vindt in rechtspraak van het EHRM. Hoe dan ook dateert het arrest van het Grondwettelijk Hof van voor het arrest Paposhvili, zodat het Grondwettelijk Hof met het bepaalde in dit arrest geen rekening heeft kunnen houden.

3.3.3. Vermits in de bestreden beslissing wordt vermeld *“nationaliteit: Soedan”*, en geen ander land van bestemming wordt genoemd, moet het risico op schending van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Soedan worden onderzocht. De Raad herhaalt in dit verband dat de thans bestreden beslissing, die een terugkeerverplichting oplegt in hoofde van verzoeker, op grond van de rechtsgrond en de motieven ervan een uitvoerbare beslissing is.

In zoverre verweerder in zijn nota laat gelden dat er onzekerheid is over de identiteit en de nationaliteit van verzoeker aangezien hij deze niet kan staven, merkt de Raad op dat het administratief dossier geen voldoende concrete en aannemelijke indicaties bevat die ertoe zouden kunnen leiden dat aan de verklaarde Soedanese nationaliteit van verzoeker kan worden getwijfeld. Verweerder licht overigens nergens toe waarom er twijfel zou zijn over de verklaarde nationaliteit.

In casu blijkt uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat verweerder het onderzoek naar de aspecten aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM uitdrukkelijk uitstelt naar een later tijdstip. Het onderzoek is derhalve niet, of minstens niet volledig, gevoerd.

Dit klemmt des te meer nu verzoeker in het kader van het hoorrecht een vrees voor terugkeer naar zijn land van herkomst uitte waarbij hij uitdrukkelijke uiteenzette dat hij in Soedan politieke problemen heeft (gehoorverslag van 4 februari 2019). Uit het gehoorverslag blijkt niet dat de persoon die verzoeker heeft gehoord of de gemachtigde die de bestreden beslissing heeft genomen, verzoeker om verdere duiding omtrent zijn *“politieke problemen”* heeft gevraagd. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder niet de mogelijkheid had om verzoeker om meer duiding te vragen of dat verzoeker zich niet coöperatief heeft opgesteld. Er blijkt niet dat verzoeker de mogelijkheid werd geboden in dit verband meer concrete verklaringen af te leggen, zodat ook niet blijkt dat verzoeker heeft kunnen wijzen op zijn thans ingeroepen afkomst uit Darfur. Tijdens eerdere gehoren op 14 augustus 2017 en op 24 oktober 2017 had verzoeker bovendien wel degelijk reeds aangegeven te zijn geboren in Darfur en niet te kunnen terugkeren naar zijn herkomstland omwille van de oorlog in Darfur.

Verweerder houdt in de nota onterecht voor als zou verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen enkele vrees hebben geuit voor een terugkeer naar zijn herkomstland.

Daarnaast kan verweerder niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van de uiterst preciaire mensenrechtensituatie in Soedan, waaronder in Darfur. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het rapport van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2018 over het respecteren van het non-refoulementbeginsel bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan. Volgens het CGVS is grote omzichtigheid geboden bij de beoordeling van het risico op terugkeer of verwijdering omwille van de problematische situatie met betrekking tot respect voor de mensenrechten in Soedan en de rol van de veiligheidsdiensten in Soedan. Zo vindt er bij aankomst op Khartoum International Airport een systematische controle plaats door de Soedanese inlichtingendienst NISS. Dit geldt zeker voor personen die toekomen met een laissez-passer of zonder in het bezit te zijn van de vereiste reisdocumenten of verblijfspapieren. Verder is het volgens het CGVS duidelijk dat personen die omwille van hun individuele situatie (bv. politieke opposanten), hun profiel of herkomst in aanmerking komen voor een status van bescherming (de status van vluchteling of de status van

subsidiare bescherming), niet kunnen worden teruggestuurd. De verwijdering van die personen zou manifest in strijd zijn met het non-refoulementprincipe. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ook uittreksels toe uit internationale rapporten van Human Rights Watch en Amnesty International waaruit de precare veiligheidssituatie in Darfur blijkt. Ten slotte wijst verzoeker op de COI Focus van het CGVS van 6 februari 2018 inzake *“Soedan – risico bij terugkeer”* waarin wordt gesteld dat Soedanezen afkomstig uit conflictzones zoals Darfur ernstige risico’s lopen bij terugkeer.

Verweerder betwist de pertinentie van deze rapporten niet. Evenmin houdt hij voor dat deze niet langer actueel zouden zijn. Verweerder kan de specifieke situatie in Soedan, in het bijzonder in Darfur vanwaar verzoeker stelt afkomstig te zijn, niet negeren en daarover geen onderzoek doen, enkel omdat verzoeker geen verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische overheden.

De Raad herinnert er aan dat het feit dat verzoeker in België niet uitdrukkelijk om bescherming heeft gevraagd, verweerder niet ontslaat van de verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, *Hirsi Jamaa v. Italië*, §133).

De stukken van het administratief dossier wijzen er bovendien op dat verzoeker wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende, zij het bij de Italiaanse overheden, en dat verweerder naliet om te informeren naar de stand van zaken of de uitkomst van deze procedure. Ook dit getuigt geenszins van een zorgvuldig handelen van het bestuur.

Uit het bovenstaande is gebleken dat het betoog van verweerder in zijn nota met opmerkingen, waarin hij stelt dat de grens waarnaar verzoeker zal worden teruggeleid, zal worden bepaald nadat het risico op schending van het voormelde artikel 3 zal zijn onderzocht, geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

In het licht van hetgeen voorafgaat, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder heeft nagelaten om bij het treffen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.4. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM is gegrond.

3.3.5. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS